

Návrat do světa bestsellerové
trilogie *Stín krkavce*

ANTHONY RYAN

ČERNÁ PÍSEŇ

ČEPEL KRKAUCE: KNIHA DRUHÁ

HOST

ČÁST PRVNÍ

*Dokonce i tu největší lež
lze napravit
nejostřejší čepelí.*

SORDAJSKÁ BÁSEŇ NEZNÁMÉHO AUTORA

OBVAROVA ZPRÁVA

Jednou se mě Luralyn zeptala: „Jaké to je, zemřít?“

Vytušil jsem za její otázkou touhu najít útěchu, a tak jsem odpověděl: „Jako padat. Jako kdyby se svět scvrkl do malého bodu světla vysoko nahoře, zatímco ty klesáš do nekonečné propasti. A potom... je to pryč a není nic.“

Jenže musím přiznat, že tahle poněkud poetická odpověď byla pouhá lež. Můžu samozřejmě mluvit jenom sám za sebe — třeba si jiní užili smrt jen o málo obtížnější než pozvolné odplouvání do nekonečného spánku. Ale já ji takhle pohodlnou neměl.

Že je ta rána smrtelná, to jsem věděl už ve chvíli, kdy jsem ucítil, jak mi Al Sornova čepel škrábla o páteř a její špička mi vyrazila ze zad. Bolest byla taková, jakou si jen dovedete představit. Ale já bolest znal. Neboť jsem byl Obvar Nagerik, vyvolený bojovník samotného Temného rytíře, a můj věhlas mezi Stahlhasty byl zastíněn jedině tím jeho. Bojoval jsem v mnoha bitvách, a když řeknu, že jsem se nemohl dobrat — což vlastně nemohu ani teď — přesného počtu životů, které jsem ukončil, není to chvástání. Takový život s sebou nese zranění, a těch je taky bezpočet, ačkoli některá mají ve vzpomínkách trochu významnější místo. Šíp v bitvě U tří řek, který mi proklál paži až ke kosti. Sečná rána mečem, jež mi obnažila klíční kost onoho dne, kdy jsme pozabýjeli první velké vojsko, které proti nám vyslal kupecký král. Avšak žádné zranění nebolelo jako tohle, ani nezasadilo tak strašlivou ránu mé pyše. Po všechny roky od té chvíle si nejsem jistý, co mě trýznilo víc, jestli ta bolest, když vás propíchnou od hrudi až po záda, nebo jistota, že zemřu rukou toho prokletého vetřelce, toho Zloděje jmen. Neboť jeho slova mě rozzuřila, a v těch dobách nebylo mnoho těch, kdo rozdmýchali můj vztek, a přitom přežili mou odvetu.

On není bůh. A ty nejsi součástí božího plánu. Všechno krveprolití, cos napáchal, bylo zbytečné. Jsi zabiják, který slouží lhářům... Jeho slova. Nesnesitelná, odporná slova. O to horší, že nesla pravdu — onu pravdu, kterou mi zjevila Nefritová princezna, ačkoli v hloubi duše jsem to věděl už mnohem dříve.

Myslím si, že právě vztek mě tehdy udržel při životě, i když mi krev stoupala do hrdla a vysávala mi vzduch z plic. I když mnou ničivá bolest projela od hlavy až k patě a moje střeva začala povolovat, aby mě ujistila, že z kdysi mocného Obvara brzy nebude nic než další lejnem potřísněná mrtvola, jakých je lhostejná tvář Železné stepi plná. Dokonce ani tehdy jsem na jedinou chvíli nepřestal svírat šavli a v pažích mi zbylo dost síly, abych vytrhl svou čepel z Al Sornova těla. Zůstal stát, zatímco já zavrával do zemi a něco jsem blábolil. Zuřivost smíšená s bolestí se postaraly o to, že až jsem mu v tu chvíli říkal cokoli, nezůstalo mi po tom v paměti ani stopy, ale rád si myslívám, že to bylo něco náležitě vzdorovitého, možná dokonce vznešeného. Z toho, jak mu čím dál víc bledla tvář, když na mě hleděl s výrazem strnulého, neochvějného očekávání, jsem poznal, že umírá. Žádný strach, pomyslel jsem si tehdy a pozvedl šavli, abych ho dorazil. Přinejmenším v tomhle jsem našel jisté uspokojení. Ačkoli mám zaslouženou pověst krutého člověka, nikdy jsem si neužíval zabíjení mužů, kteří prosí o milost.

Železem okované hřebcové kopyto mi vrazilo nejprve do stehna a zlomilo mi kost lehce jako suchou třísku, takže jsem se rozplácl na zemi. Neměl jsem čas se odvalit, ani kdybych k tomu býval měl sílu, protože to zvíře mě zasypávalo ranami a ty na mě dopadaly jako železný déšť, drtily mi kosti a trhaly maso. Předtím jsem myslel, že bolest Al Sornova smrtícího bodnutí byla to nejhorší, co mě kdy potkalo. Mýlil jsem se. Žádný pocit pádu, žádný smršňující se světelný bod, který by mě odeslal do požehnaného zapomnění, jenom hrůza a agonie muže, jehož k smrti ubíjí rozzuřený kuň, dokud mě nakonec celého nezaplavil pocit, že mě něco vytrhává ven. To přineslo novou

formu bolesti, hlubší a základnější — bolesti, která se propálila až do samého jádra mé bytosti, nejen do těla. Nějak jsem pochopil, že samu podstatu mé duše něco natahuje a rve jako maso, které kdosi odtrhává od mrtvolky.

Tento pocit brzy ustoupil odporné, drásavé dezorientaci. V rozporu se lží, kterou jsem později pověděl Luralyn, jsem při umírání nepadal, já jsem se kutálel. Obrazy a city na mě zaútočily jako hejno, které mi nedovolilo souvisle myslet. Muka těla sice zmizela, ale tohle bylo v mnoha směrech horší, protože to přinášelo ještě hlubší strach, zděšené a zoufalé vědomí, že za životem není nic než věčně trvajících zmatek. Tento děs však polevil, jakmile se smršť obrazů postupně vytříbila do vzpomínek, které jsem poznával. Tady jsem vzhlížel jako dítě do chladných, zlostných očí své matky. Žereš víc než ty zasraný koně, mumlala a odstrkovala mě, když jsem se natahoval po ovesných plackách, které upekla. Jiná lůna požehnala božská krev, zato já dostala chodící panděro. Hodila po mně pánev a hnala mě ze stanu. Když máš takovej hlad, jdi sebrat žrádlo jinejm spratkům! Nevracej se dřív, než bude tma.

Pak se vzpomínky roztříštily a stal se z nich opět zmatek, načež se opět zaostřily na něčem dobře známém. Luralynina tvář v ten den, kdy jsem bojoval s Kehlbrandem. Tuhle vzpomínku jsem znal dobře, protože jsem si ji často přehrával — nebo jsem si aspoň myslel, že ji znám. Pokud jsem na to vzpomínal vědomě, vždycky byl hlavním tématem boj, pěst vrážející do těla, železitá chuť mé krve, když mi Kehlbrand uštědřil tu nejdůkladnější nakládačku v mém dosavadním životě. Ale tentokrát to bylo jiné, neboť jsem viděl jen Luralyninu tvář — byla zkřivená bezmocným vztekem a z očí tekly potoky slz — a Kehlbrandovy rány tvořily jen bezvýznamný doprovod. Potom se její obličej změnil, nabyl plnosti ženství a vyvolával ve mně pocit, který jsem tak nesnášel, ale nedokázal jsem se ho zbavit: směš chtíče a touhy.

Ty jsi ale nechutné zvíře, Obvare.

Ted' se tvářila pohrdavě, napůl ji osvětlovalo zapadající slunce a matná záře záplavy ohňů z tábora, jež obklopoval Velké skalisko. Vzpomněl jsem si, jak jsem si pomyslel, že měnící se barvy na hladkých křivkách její tváře jsou velmi příjemné na pohled. Na jazyku jsem cítil chuť vína, cumbrelínského vína, ačkoli v těch dobách jsem neměl ponětí o jeho původu a ani jsem se o něj nestaral. Za Luralyn jsem viděl vysokou postavu jejího bratra tyčící se nad mrtvolou na oltáři. Tehlvara před smrtí obnažili, jak bylo zvykem, a jeho dlouhá svalnatá postava vypadala jako cosi bledého a ochablého, potřísněného zasychající krví, jež vytryskla z rány nožem na hrudi. Den, kdy velekněz položil Tehlvarovi druhou otázku, uvědomil jsem si a pozoroval, jak Luralyn neochotně okusila doušek z měchu, který jí mé mladší já nabídlo. A kdy to všechno začalo.

Vzpomínka se odvíjela dál a já to vše prožíval znovu. Další prudká vlna hněvu a chtíče, když mě Luralyn jako vždy odmítla a vzápětí mé pocity ještě zhoršil Kehlbrand, když ji povolal k sobě a mě propustil. Ať už chtěl na tomhle místě prohlásit cokoli, pro mé uši to nebylo. Proč by také mělo? Jakou moudrou radu bych mu poskytl? Měl jsem se stát vyvoleným bojovníkem Temného rytíře, ale nikdy ne jeho rádcem. Jak roky mýjely, nastal čas lépe pochopit, kam se ubírá běh světa — k onomu okamžiku v dějinách, kdy jméno Kehlbranda Reyerika rychle mizí v říši temných legend. Představoval jsem si, že cesta k tomuto pochopení pro mě započala v okamžiku mé smrti, ale teď vím, že začala zde, ve chvíli, kdy mohutný surovec oddusál do temnicího se tábora, odhodlaný vybit si svou zuřivost všemožnými odpornými skutky. Ten surovec v hloubi duše věděl, že není nic než vysoce ceněný pes, mocný a krutý, to jistě, ale přece jen — nic než pes.

Je tohleto smrt? říkal jsem si, když se vzpomínky opět přesunuly jinam a Velké skalisko i tábor rychle zmizely ve vířící mlze. Donekonečna znovu prožívat, jak mi kdo v životě ublížil. Pokud je to tak, můžu po právu tvrdit, že si to nezasloužím?

Když se vize opět spojily do souvislého obrazu, měl jsem pocit, že se jím mé podezření potvrzuje, neboť šlo o další okamžik, na nějž bych radši zapomněl. Stál jsem vedle Kehlbranda v síni pod Hrobkou Neviděných. Těla kněží, které jsme povraždili, byla už pěkně ztrouchnivělá, v téhle suché a prastaré jeskyni se vyschlé maso odlupovalo od vysušených kostí. Ve vzduchu však stále visel stín smrti.

Vzpomněl jsem si, jak mě Kehlbrand překvapil, když trval na tom, abychom se po pádu Lešun-ko vrátili k Velkému skalisku. Po tak velkém vítězství měla následovat noc plná hýření a všech rozkoší, které to s sebou nese. Ten hlad, pro který mě hubovala matka, během dospívání nikdy nezeslábl, a když jsem se stal mužem, přidaly se k němu ještě další choutky. Ale Temný rytíř žádné hýření nepřipustil. Když vraždění skončilo a Luralyn si mezi zajatci vybrala ty své, Kehlbrand svěřil město do rukou důvěryhodného skeltira a deseti tisíc bojovníků, aby město chránili před protiútokem z jihu.

„Máš v úmyslu táhnout na Kešin-ko?“ zeptal jsem se a dychtivě očekávání se mi v hrudi mísilo s neblahou předtuchou. Bitev jsem se sice nikdy nemohl dočkat, ale velké opevněné město bylo znepokojivým cílem dokonce i pro naše neustále rostoucí šiky.

„Ne, starý příteli,“ řekl mi. „Pojedeme domů. Je čas se připravit.“
„Na co?“

Viděl jsem, jak pohlédl na svou sestru a nepatrně přimhouřil oči. Luralyn se od pádu města tvářila jaksi pochmurně — měl jsem za to, že vinou své přecitlivělosti, která mi vždycky připadala nápadně a znepokojivě nehastská. Kehlbrand ovšem nikdy vůči sestře nedával najevo nic než absolutní důvěru, tedy alespoň do této chvíle. „Tím si ještě nejsem úplně jistý,“ řekl a vyhoupl se do sedla, „ale bude k tomu potřeba, abys něco vykonal — službu, o kterou tě budu žádat jenom s bolestí.“

„Ty jsi Mestra-Skeltir,“ připomněl jsem mu. Dokonce už tehdy jsem se vyhýbal vyslovení jeho druhého jména, božského jména,

ale on to zřejmě nepovažoval za podstatné. „Požádej, oč chceš, a já ti to dám.“

Spočinul na mně pevným, ale jinak bezvýrazným pohledem. Když potom promluvil, v hlase mu zazněl trochu lítostivý tón. Lítost jsem ho slyšel vyjadřovat jen málokdy. „Vezmu tě za slovo, bratře,“ pravil.

A tak jsme jeli domů a celá stahlhastská horda za námi. Tuly jsme poslali na východ a na západ, aby jak jen budou umět, dělali potíže pohraničním posádkám, zato Stahlhastové vyrazili na sever, zpět k Velkému skalisku, kde mě Kehlbrand vyzval, abych s ním vstoupil do Hrobky a k tomu, co se skrývá pod ní.

„Dotkni se ho.“

Povrch kamene byl hladký a černý, až na zlaté žilky, které ho protkávaly a ve světle Kehlbrandovy louče jakoby pulzovaly. Vzpomněl jsem si, jakou hrůzu měla z té věci Luralyn onu noc, kdy jsme zabili kněží, a zjistil jsem, že jí to nemůžu vytykat.

„Někdo přichází,“ dodal Kehlbrand. „Nepřítel, o kterém vím, že ho nedokážeš porazit.“

Pozvedl jsem zrak od kamene a nasadil široký úsměv, abych zamaskoval nejistotu způsobenou tím, že jsem se ocitl v tak těsné blízkosti nejobávanějšího předmětu v celé stahlhastské historii, předmětu tak posvátného, že Věčné zákony stanovily smrt pro každého, kdo na něj pohlédne bez svolení kněží. Jenže kněží byli mrtví a Věčné zákony se staly jen pozůstatkem dob před Kehlbrandovým vzestupem a málokdy se o nich mluvilo. K čemu by byly Stahlhastům zákony, když jsme měli slovo Temného rytíře, slovo boha?

„Muž, kterého bych nedokázal porazit, přece neexistuje.“

„Hm, ale ano, existuje, tím si buď jistý. Ukradl mi jméno a brzy přijde ukrást všechno, co jsme vybudovali.“ Natáhl se přes kámen a chytil mě za předloktí. „Dotkni se ho.“ Teď byla jeho tvář nelítostná a jeho rozkaz neúprosný a rozhodný. Byla to tvář, kterou nosil od doby, kdy se stal něčím víc než Mestra-Skeltirem, tvář Temného rytíře. „Dotkni se ho a mocný Obvar se stane ještě mocnějším.“

Neuposlechnout rozkaz boha je těžké, i když máte spoustu chabě potlačovaných pochybností o tom, jestli doopravdy bohem je. Až do této chvíle jsem se často zabýval myšlenkou, že jeho role Temného rytíře je jenom další válečnou lstí, způsobem, jak zvítězit nad těmi, které jsme kdysi zotročili, a nad těmi, které si brzy podmaníme. Pokud to tak bylo, určitě to byla lest úspěšná. Jenomže když jsem se mu teď podíval do očí, poprvé jsem pochopil, že Kehlbrand Reyerik svou roli boha nehraje. Přinejmenším on sám pro sebe Temným rytířem skutečně byl, a v onu chvíli jsem tomu věřil i já. O mnoho let později jsem pochopil, že právě v těchto krátkých okamžicích slabosti spočívá naše prokletí, v těchto krátkých chvílkách, kdy rozum a pochybnost překonají slepá víra a láska.

Rozevřel jsem pěst a roztáhl prsty a Kehlbrand se zasmušile, spokojeně usmál a přitiskl mou dlaň na povrch kamene.

Bylo to jako dotknout se plamene, ale bolest byla mnohem horší než pouhá popálenina. Prožrala se mi masem ruky, do paže a do samého jádra mého těla. V očích mi vybuchly bílé plameny a k nim se přidal řev, který mě tak ohlušil, že jsem ani neslyšel ten svůj. Oheň pohasl stejně rychle, jako vzplanul, a já na kratičkou vteřinu hleděl do jakýchsi očí. Černé zorničky ve žlutých, zeleně tečkovaných duhovkách, jež obklopovala pružovaná srst se složitým a symetrickým vzorem. Tygr, uvědomila si má zmučená mysl a ty oči mi zatím zíraly do duše. Neslyšel jsem žádná slova, nespatriil jsem za těma očima nic, ale záměr jejich majitele jsem cítil zřetelněji než jakoukoli ránu, kterou jsem utrpěl předtím či potom: Hlad. Hluboký, nenasytý, neukojitelný hlad.

Oči zamrkaly a ztratily se, a nato padla šedá mlha a všechny vjemy náhle zmizely. Když se mlha rozptýlila, zjistil jsem, že ležím na zádech a zírám do Kehlbrandovy ustarané tváře. „Bylo to jiné,“ pravil tiše a zamýšleně; mluvil asi spíš sám k sobě než ke mně. „Proč to bylo jiné?“

„Jiné?“ zaúpěl jsem já a chytil se jeho ruky. Pomohl mi na nohy.

„Udělal jsem dary už mnoha jiným před tebou, bratře. Cítili zmatek, ale bolest ne.“ Pátral v mé tváři, byl to upřený, zkoumavý a nepříjemný pohled, a přitom ohromeně vraštil čelo, což pro něj nebylo typické. „Cítíš dar? Víš, co jsi dostal?“

„Cítit dar?“ Když Kehlbrand spatřil můj zmatený výraz, slabě, podrážděně vydechl, takže jsem ještě dodal: „Bolelo to.“

„A nic víc? Necítíš nic víc?“

Poodstoupil jsem a natáhl přerývaně do plic vzduch, přestože byl v téhle kobce smrdutý. Popravdě řečeno jsem cítil jen dozvuky právě prožitě bolesti. Paže jsem měl silné jako vždy, ale ne silnější. Stejně tak i můj zrak byl ostrý a šedá mlha zmizela, ale nevnímám jsem nic mimo stěny této síně. „Jsem... to pořád já, bratře.“

„Ne.“ Zavrtěl hlavou, pořád vraštil čelo a v hlase mu zazněl sotva patrný hněvivý tón. „Tvoje melodie zní jinak.“ Naklonil hlavu a přešel do šepotu. „Nejsem si jistý, jestli se mi líbí.“

Zamrkal a já jsem si uvědomil, že se nemohu ubránit, abych se trochu neotrásl, protože v tu chvíli jeho oči natolik připomínaly oči toho tygra, že mnou proběhl slabý záchvěv oné bolesti, která již byla vzpomínkou. Když Kehlbrand promluvil znovu, čelo už měl hladké a jeho hlas zněl nenuceně a přemítavě. „Inu, dobře, jsem si jistý, že tvůj dar o sobě dá brzy vědět.“

„Luralyn by snad uměla...“ začal jsem, ale on mě okamžitě umlčel.

„Ne,“ řekl pevně — byl to rozkaz. „Vlastně bych byl rád, Obvare, kdyby ses od této chvíle společnosti mé sestry úplně vyhýbal. Pokládá tě v nejlepším případě za otravného, a upřímně ti řeknu, že pozornost, kterou jsi jí věnoval, byla vždy nemístná, ba dokonce neslušná. Je to koneckonců nejbližší a nejmilovanější příbuzná Temného rytíře. Není pro tebe.“

A právě tehdy jsem to ucítil, i přes bodnutí přezíravosti, s níž mi říkal, že nejsem hoden srdce jeho sestry, i přes ten hněv, který ve mně vyvolal jeho neuctivý tón pána mluvícího s otrokem. Přes tohle

všechno jsem slyšel a cítil ještě něco. Jako kdyby ta slova vyřkla naráz dvě různá ústa, z nichž jedna hovořila Kehlbrandovým lehkovážně urážlivým tónem a ta druhá byla syčavější, jako syčení mizerného, zrádného křiváka. Slova byla stejná, ale tón mě nenechával na pochybách, že každé z nich je lživé, že z každé slabiky kape podvod a faleš. Ten tón mi řekl, že ačkoli je pravda, že Luralyn se mým neslušným návrhům vždycky ráda vyhne, není to ten důvod, proč si Kehlbrand přeje, abych s ní nemluvil. On se bojí toho, co mi ona poví a co bych mohl říct já jí.

Mé oči zabloudily zpátky ke kameni, k celkem nezajímavému černému soklu — kromě zlatých žilek, které nyní ještě víc pulzovaly životem. Tohle je dar kamene, pochopil jsem. Lži.

„Á, nehněvej se,“ řekl mi Kehlbrand, s úsměvem ke mně přistoupil a plácl mě rukou po rameni. „V hloubi duše jsi přece vždycky věděl, že to bude takhle.“ Jeho stisk zesílil, jako když projevujeme účast a snažíme se druhého utěšit. „Až obsadíme jižní kraje, bude manželé dost. Slyšel jsem, že kupecký král Lian Ša má celé jedno křídlo paláce plné nejsličnějších konkubín.“

Jenom pes, oznamoval mi hlas mizerného křiváka. Psovi se hodí zbytky od stolu Temného rytíře.

Instinkt válečníka je cenný a v mnoha ohledech se podobá instinktu zbabělce, neboť nejbystřejší bývá v okamžicích mimořádného nebezpečí. Když se Kehlbrand zasmál a s bratrskou láskou mi zatřásl ramenem, věděl jsem, že kdyby se má příští slova sebedméně lišila od těch, která očekává od svého nejvěrnějšího psa, okamžitě by mě zabil.

„Jak Temný rytíř poroučí,“ řekl jsem a sklopil hlavu.

Potom se rychle přihrnuly vzpomínky a zavijely se jedna do druhé jako roztrhané pokrývky unášené větrným vírem. Velké vítězství nad vojskem kupeckého krále, jehož šiky se prolomily pod útokem Luralyniny rodiny Obdařených, a extáze zabíjení, která následovala potom. Návrat k Velkému skalisku a příjezd Nefritové princezny ve společnosti léčitelky a Zloděje jmen, jehož Kehlbrand tak dlouho

očekával. Už dávno jsem si uvykl odhadovat, jak velké nebezpečí představují potenciální nepřátelé, a tenhle se mi zdál znepokojivě záhadný. Určitě byl vysoký a silný, ale ne tolik jako já. Měl bystrou mysl a byl vychytralý a protřelý, ale mě jeho důvtip nijak neohromoval a popravdě řečeno jsem se ho ani nebál. Možná právě to bylo příčinou mé záhuby, protože kdybych se ho byl bál, možná bych ho byl porazil.

Pak přišla píseň Nefritové princezny a pravda v ní obsažená byla ve vzpomínce stejně děsivě nepopíratelná jako předtím. Dar kamene mi sice dal schopnost slyšet lži, takže když jsem ho použil v hráčském stanu, do jisté míry jsem zbohatl o různé cetky, jenže dar mi nikdy neodhalil, do jaké míry lžu sám sobě. Pýchu zraněnou Kehlbrandovým podceňováním jsem si hojil tím, že jsem zveličoval respekt, který mi od té doby prokazoval. Stahlhastové nepočítají bohatství tak jako jižané. Ačkoli zlata a nejrůznějších pokladů si ceníme, skutečné bohatství spočívá v proslulosti, a moji pověst zastíňoval už jen věhlas Temného rytíře a jeho božsky nadané sestry. Právě z ní se stal štít proti mým pochybám, uklidňující kožešina, do které jsem se zahalil, kdykoli se hlas mizerného křiváka vrátil a trýznil mě. Avšak proti písni Nefritové princezny se žádný štít postavit nedal.

Je to všechno lež. Ted' vidím, jak její píseň bez námahy proklouzla mou obranou, vtrhla mi do duše jako krásná i strašlivá melodie. Všechno jeho vychvalování, všechny jeho dary, předstírané bratrství už od dob, kdy jsme byli chlapani. Lži. Píseň mě přinutila pohlédnout na něj novými očima, přinutila mě vidět lest v každé jeho grimase, vypočítavost, která se skrývala za každým jeho slovem. V tom všem jsem rozeznal dvě pravdy: jeho lásku k Luralyn a jeho víru ve vlastní božství. Byl to bůh, který lhal, ovšem sám pro sebe byl bohem doopravdy.

V okamžiku, kdy Kehlbrand zabil Nefritovou princeznu, se vzpomínka prudce zastavila a ušetřila mě tak podívané na můj souboj s Al Sornou. Měl jsem pocit, že i já jsem nějak zastavený, polapený.

Neviděl jsem nic po dobu, která mi připadala jako věky, ani jsem nic neslyšel a hmatové vjemy se omezily jen na to, že jsem v něčem uvězněný. Domníval jsem se, že slyším zběsílý tlukot vlastního srdce, ale brzy jsem pochopil, že je to pouhá vzpomínka na můj tep, protože už jsem neměl ani srdce, ani tělo, v němž by sídlilo. Navzdory mé pověsti se v mém životě nevyskytoval strach o nic méně často než v životě kteréhokoli jiného muže, jenž opakovaně čelí smrti. Vždycky jsem však měl schopnost jej opanovat, ovládnout, usměrnit v zuřivost, která se rozvinula, pokud se k tomu přidala bitva. Jenže tady žádná bitva nebyla; bylo tu jen vědomí, že jsem lapen jako moucha odsouzená k věčnému zmítání se v pavučí síti. Strach se brzy proměnil v děs, ten druh děsu, který pohltí muže celého a donutí ho křičet, avšak já neměl ústa, kterými bych křičel.

Pak se ozval řev, krátký, ale rozzuřený a plný netrpělivosti. Nerozeznal jsem v něm slova, ale nějak jsem okamžitě vytušil, co mi přikazuje: TICHŮ!

Cítil jsem, jako by mnou v síti něco kroutilo, a vrátil se mi zrak; mou bytostí otřásl slabé, zvědavé zavrčení. Z temnoty se vynořily dvě oči, a byly to oči, které už jsem znal, nyní zkoumavě přimhouřené. On mě sežere! Ta myšlenka mi vybublala na povrch mysli z prudkého přívalu strachu. Cítil jsem jeho hlad, stejně bezedný jako předtím. Avšak tygr v mé duši zjevně neviděl nic dostatečně výživného, neboť jeho čelisti zůstaly zavřené. Úleva, kterou to ve mně vyvolalo, se však rychle rozplynula, neboť tygrovy oči se přiblížily. Byly studené a nemrkaly. Znovu zařval, tentokrát hlasitěji a déle, a jeho příkaz byl opět jasný: VRÁTÍM TĚ! A BUDEŠ MĚ KRMIT!

Jeho vůle mě obklopila jako obrovitá pěst, když polapí komára, a pevně mě stiskla. Pak přišel ještě jednou pocit, že mě něco vytrhává, vytahuje z pavučiny a odhazuje — zrnko prachu, které padá beztvarem prázdnotou a točí se, padá a padá, dokud mě opět něco nezachytilo, další pavučina, ale tentokrát upředem z bolesti. Ta mě zaplavila, sloučila se do ohnivých sfér, jež se prodlužovaly a natahovaly,

až se z nich staly údy. Pak rychle následovala další bolest a její jasný plamen se zformoval v srdce, které začalo tepat už ve chvíli, kdy se kolem něj kula nová žebra. Z vláken utrpení se staly žíly a na obnažené svaly nového těla, jiného těla, dopadl závoj ohně a přetvořil se v kůži. Když se mi tělo zhmotňovalo kolem duše, bolest polevovala, ale nezmizela docela, dál zůstávala vězet v útrokách jako horký, hladový plamen.

Vykřikl jsem radostí i utrpením a zajásal při vědomí, že mám nyní hlas, kterým mohu křičet. Měl jsem také kůži a mohl cítit tvrdý kámen pod svým tělem a laskání chladného vzduchu. Všechna radost se však brzy rozplynula, když jsem si uvědomil, že bolest v mém břiše roste a zuřivě se šíří — věděl jsem, že mě brzy zabije.

„Protijed!“ přikazoval příkrý, dobře známý hlas. „Rychle!“

Palčivost čehosi štiplavého na jazyku, co mě přinutilo křečovitě dávit, když mi to protékalo hrdlem. Další krátký záchvěv bolesti hluboko v útrokách, a pak byl pryč — pohltila ho ta hnusná tekutina, kterou jsem polkl.

„Otevři oči,“ pravil tentýž hlas a já ucítil, jak mi čelist svírají silné prsty. Když jsem zamrkal, krutost světla hořící louče, kterou mi kdosi držel u tváře, mi z očí vyhnala proudy slz a já zalapal po dechu. Tyčil se nade mnou, jeho oči zíraly do mých a hleděly pátravě, tvrdě a panovačně.

„Máš pro mě nějakou zprávu?“ zeptal se v jazyce jižních zemí a pak zamrkal překvapením, když jsem mu odpověděl v řeči Stahlhastů. Slova zněla skřípavě, jako by nepatřila do úst, jež je zformovala.

„Kehlbrande...“ zaskřehotal jsem. „Bratře?“

Jeho ruka mi sklouzla z tváře, jak se vztyčil do plné výše, a tvrdý, zkoumavý výraz v obličejí se proměnil v srdečný úsměv, jímž mě vítal. Ať už byla povaha mých nedávných muk jakákoli, daru kamene se nějak podařilo uvíznout mi v duši, protože jsem uslyšel lež, kterou Kehlbrand vyřkl, tak jasně jako umíráček. „Vítej zpět, Obvare.“

Vrátil mi mého psa, přeložil to mizerný křivák. Snad mi konečně dokáže, že je užitečný.

Veliké opevněné město Kešin-ko leželo pod popelavě šedými výpary. Zdály se být netečné vůči silnému severáku dujícímu ze Železné stepi. V ulicích nebyli žádní obyvatelé, jen toulající se tlupy Stahlhastů, Tulů a Očištěných — všichni pilně hledali kořist. Tu a tam leželo pár mrtvol, ale většinu jich během těch dvou dnů od pádu města odklidili. Zuřivost bitvy jsem nicméně poznal z mnoha zčernalých ruin, z nichž se neustále sbíral kouř do oblačného příkrovu nahoře.

„Třicet tisíc nebo víc,“ řekl Kehlbrand, který snadno jako vždy uhodl tok mých myšlenek. „Tolik mě stálo ovládnutí města, Obvare. Musím říct, že to byla docela podívaná. Několik učenců už se na můj rozkaz pustilo do práce, aby to celé vylíčili. Další kapitola do eposu o Temném rytíři, jakmile se náležitě upraví, samozřejmě.“

Poplácál mě po zádech a provázel mě po hradbách. Zavedl mě na nejvnitřnější a současně nejvyšší hradby ve městě a po celou dobu mi vyprávěl, čeho dosáhl od mé smrti, a moje dosud zmatená mysl se usilovně snažila zachytit všechny příslušné podrobnosti. Zřejmě jsem o hodně přišel, a tím nejdůležitějším bylo dobytí Kešin-ko. Toto město bylo cílem usilovného snažení Stahlhastů po celé generace a dokonce i uprostřed muk, které mi působila vlastní dezorientovanost, mě hanba, že jsem při pádu města nesehrál žádnou roli, užírala víc, než mi bylo milé.

„Neměj strach, příteli,“ řekl mi. „Až se vydáme na jih, nastanou učiněné hody, co se získávání věhlasu týče. I když všichni chválu teď bohužel sklídí tvé nové jméno.“

Vzhlédl jsem k němu a náhle mě podivnost toho všeho zdrtila. Kehlbrand byl vysoký muž, ale já býval vždycky vyšší, a teď jsem zjistil, že se mi tento nový rozdíl v našich postavách nelíbí.